

GYŐRI LÁSZLÓ

Tizenhat csapás

Döng a famozsár.
Még tizenhat csapás a mákra,
mert akit szeretek,
a Sztálingrádi utca tizenhatban lakik.
Akkorákat döndül,
hogy odáig hallatszik.
Az ablak is megdobban.

Húsvét van,
a fényel megrakott udvaron
egy vaspánttal gyűrűzött
famozsárban
töröm anyámnak a mákot.
A Sztálingrádi utcán
szétfut a dörrenés.

Még tizenhat csapás,
még egyszer tizenhat.
Babonás számom
a tizenhat azóta.

Ha erőm végén járok,
tizenhattal toldok meg akármit:
lépést, lélegzetvételt, szívütést.
A végén tizenhattal
többet üt az óra.

Szétmállaszt a pöröly,
de a mozsárban még egyszer
tizenhatot döndül.

Szülészeti osztály

Vadak, barmok, önzők a férfiak.
Jobban várják az újszülöttnél
azt, hogy újra a nőhöz bújjanak.
Nekik a kórház az a röptér,
ahonnan a szerető hazalandol.
A szülészeti osztályon
erről beszélnek a nők.

Rettegnek hazamenni.
Vadak, barmok, önzők a férfiak.
Amit az asszony tud adni csak,
amiatt
várják sóvárogva őket
– ahogy a nők egymás közt beszélnek.

De mit nem adnának a terméketlenek
egyetlen olyan férfiéért,
aki teherbe ejtené őket csak egyetlen egyszer!
Hogy elviselnék a sok-sok önzést,
a sok-sok éjszaka fáradalmaikat,
esetleg a gyönyört, amely velejár.

Ártézi kút

Gázt köpött az ártézi kút,
ha gyújtottam, mindjárt kigyúlt.

Mintha köpné a tüdejét,
mintha érné végidejét,
fulladozott hörögve úgy
a vízcsap, az ártézi kút.
Nagyot hördült, az volt a jel,
hogy a gáz már itt van közel.

Odatartottam a gyufát,
kibuggyant a torkon a láng.

Egy pillanat volt az egész

égbe csapó gázkitörés.
Égbe ugyan sohase ért,
de azért csak lángolt az ég.
Közben a víz, a földi láng
akadozva mindegyre járt,
rá se néztem sohase, hisz
a vödörben gyúlik a víz
akár nézem, akár vakon,
öntudatlanul hallgatom.
Nem zubog el haszontalan,
a varázsnak jó alja van,
lobban a láng, a víz folyik,
ez is kicsit, az is kicsit,
bűvölet is, de működés
is a víz-, a gázkitörés.
Ami láng volt, feketeség,
fekete lyuk, árva sötét.
Elhagyatott. Elhagyatott.
Csöndes a kút, a víz halott.
Lobbantani, fölidézni
csöndes a kút, az ártézi.

Aranyeső

Húszéves voltam, ugyanaz, ami ma.
Ugyanmás épp úgy, épp olyan tétova.
Álltam az utcán, és nem voltam sehol.
Ki vagyok én, és mi ez a tar bokor?
Előbb virágzik, aztán levelezik.
Megfordítja a világ törvényeit.
Új partra láttam, új volt a horizont.
Új fényben káprázott minden, ami volt.

Ami lesz. Egyetlenegy volt a világ.
A kezdete meg a vége egyaránt.

Szorongtam, féltem, szűkültem, rettegő
lelkemmel játszott a nagynak hitt erő.

Minden rám tapos, árnyakat glóriáz.
Minden rám tapos, és minden óriás.

Az aranyeső hirtelen szirmai
a rémületet ki kezdték irtani.

Új föld pereme, új, végtelen eső.
Aranyba forrott velem a levegő.

A korai juhar

A korai juhar ereszti már
a járdára, lábaink alá,
áttetsző, hártvás szárnyait.
Nemcsak ereszti, le is ülteti,
letapasztja őket.
Reggel még nem voltak sehol,
most pedig egy-egy rajzolat
mind-mind a hűvös fák alatt.
Bár a szél elröpíti mindet,
fénymásolataik
az aszfalton, a járdán
mind-mind megmaradnak.
Idei, legelső szárnyai az évnek.
Nem hajléktalanok,
nem kísértik a közeli temetőt,
kihajlanak a legkisebb részből is,
a buszmegállónál életre gyűjtanak,
elérik a legelső járatot.
Mi a munkába éppen csak indulunk,
ők már dolgoznak, minimálbérért,
akár az utcaseprők.

A csődör

Hatalmas, fekete, sötét.
Irdatlan erő.
Egy gyerek ül rajta.
Lovagol.
Körbe-körbe jár.
Egyé válik vele,
a lelkébe bújik.
Osztoznak egymáson,
alul a csődör, felül a kislány.
Mintha legyűrné máris a hímet.
Kört körre ró a csődör,
egyelőre még szíjon, vezetéken,
aztán elereszti a lovagoltató,
maga is lóra ül,
kiléptetnek az útra.
Eltűnnek túl a sarkon.
Elhal a patadobogás.
De egyszer visszatérnek.
Menyasszonyi fátyol úszik az enyhe szélben.

Csavarmenet

Kiapad a folyó
lesiet a levél
a tiszta terebély
mindjobban látható

egy mókus fölfele
fut a fa derekán
nem lehet látni se
olyan hirtelen árny

csavarmenetben ér
a fára azután
egy percre megpihen
úgy fut a koronán
mind följebb hirtelen

talán odút keres
magának télire
de a fa nem reves
nincs rése rejteke

a sok fa lombtalan
az ágak láthatók
hát mindhiába van
új fára futni mód

Bűnbánat

Kiapad a folyó
vonszolja a habot
a víz a csobogó
erőtlen kanyarog

Köveit a meder
egyszerre fölveti
ezernyi roncs hever
bűnének jelei
a házainkat is
ezrével nyelte el

Bevallja bűneit
letérdel most a víz
mert irgalmat remél
a folyó vezekel
a túlsó partra visz
a hajdan túl kevély

A vízen lépkedünk
a habok tetején
de el nem süllyedünk
a jóság tenyerén